

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Tomáše Kocourka, v právní věci žalobce: **M. P.**, nar. . . , státní příslušnost Ukrajina, bytem S., S., proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1643/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2015, č. j. MV-75938-3/SO-2013, o povolení k dlouhodobému pobytu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se žalobou došlou k nadepsanému soudu dne 27. 8. 2015 domáhal zrušení shora označených rozhodnutí, kterými předně Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) zamítlo podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 4. 2013 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání a následně žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobce v žalobě namítl, že mu nebylo ani jednou fyzicky do vlastních rukou doručeno předvolání k výslechu, nýbrž vždy prostřednictvím fikce doručení. Takové doručení nelze považovat za účinné, neboť správní orgán I. stupně měl doručovat předvolání veřejnou vyhláškou. Dopis ze dne 2. 3. 2013 mu byl doručen na adresu pobytu na Ukrajině. Nebyl však žalobcem osobně obdržen, ale převzala ho matka. V té době byl v nemocnici, a proto ani

nemohl písemnost převzít. O předvolání na den 19. 12. 2012 a na den 20. 2. 2013 se dozvěděl až od zmocněné zástupkyně. Jelikož v té době pobýval na Ukrajině, nemohl se objektivně dostavit k výslechu. Dne 18. 3. 2013 se nemohl dostavit k výslechu, neboť byl nemocný a zároveň rovněž pobýval na Ukrajině. Jeho zástupkyně nadto vždy požádala o změnu termínu výslechu, což je třeba považovat za omluvu, a proto jej měl správní orgán I. stupně opakovaně předvolat. Jelikož tak správní orgán I. stupně neučinil, postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 3, § 4 odst. 3 a § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) a tato vada řízení má bezprostřední vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl, že nebyl správním orgánem I. stupně nikdy požádán, aby se dostavil k pohovoru, nýbrž vždy předvolán k výslechu, a proto byla zcela vyloučena aplikace ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ačkoli institut výslechu a institut pohovoru mají shodný účel ve formě získání informace přímo od žadatele, nejde o totožný úkon a je nutné tyto úkony ve smyslu ust. § 2 odst. 2 s. ř. rozlišovat. Správní orgán musí žadatele výslovně požádat, aby se žadatel dostavil na pohovor s tím, že žadatel nemá v tomto případě povinnost se ke správnímu orgánu dostavit a nemůže být za nedostavení se k pohovoru potrestán pokutou, pouze musí nést negativní důsledky v podobě zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění.

Ve třetím žalobním bodu žalobce namítl, že pohovor nelze provést v řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť ust. § 44a zákona o pobytu cizinců takovou možnost nepředpokládá, a proto nebyla správnímu orgánu I. stupně k provedení pohovoru dána zákonná pravomoc. Zákon o pobytu cizinců totiž rozlišuje kategorie povolení k dlouhodobému pobytu a prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, když v případě prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je vyloučen odkaz na ust. § 56 zákona o pobytu cizinců. Ust. § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se totiž vztahuje pouze na žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu, a proto i § 44a odst. 3 v části odkazu na § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se použije pouze na žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu, nikoli na žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dle ust. § 57 zákona o pobytu cizinců má pravomoc provádět pohovor zastupitelský úřad pouze v řízení o dlouhodobé vízum. Při analogické aplikaci má tuto pravomoc i ministerstvo vnitra, avšak rovněž pouze v řízení o dlouhodobé vízum.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítl, že správní orgány ve svém rozhodnutí nezohlednily skutečnost, že je žalobce již 9 let držitelem povolení k dlouhodobému pobytu, jakož i neposoudily pevnost jeho rodinných vazeb s jeho otcem, který legálně pobývá na území České republiky. Česká republika je žalobcovým druhým domovem a těžištěm jeho ekonomických zájmů. Zamítnutí jeho žádosti tak pro něj znamená zpretrhání jeho ekonomických, soukromých, rodinných a sociálně-kulturních vazeb, když taková újma není přiměřená důvodu pro zamítnutí jeho žádosti, kterým bylo nedostavení se k výslechu. Správní orgány při svém rozhodování nevzaly ani v úvahu Dohodu mezi vládou České republiky a vládou Ukrajiny o podpoře a vzájemné ochraně investic ze dne 17. 3. 1994 publikovanou ve Sbírce zákonů pod č. 23/1996 Sb., dle které přijala Česká republika závazek ochrany investic občanů Ukrajiny do ekonomiky České republiky. Nadto na příjmu z podnikání žalobce jsou závislé jeho nezletilé děti a manželka, která je bez práce. Neprodloužení dlouhodobého

pobytu proto znamená ve smyslu ust. § 37 odst. 2 ve spojení s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřený zásah do jeho osobního a rodinného života.

Žalobce tak s ohledem na uvedené namítl, že správní orgány se dopustily podstatných porušení ustanovení o řízení, které měly vliv na zákonnost rozhodnutí, nehodnotily věc objektivně podle důkazů, a tedy jsou jejich rozhodnutí vadná, nesprávná a nezákonná, když pro zamítnutí žádosti nebyly splněny zákonné podmínky.

Žalovaná ve svém vyjádření navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné, když k jednotlivým žalobním bodům předně uvedla, že ve všech třech případech byla předvolání k výsledku žalobci zaslána na jím ohlášenou adresu místa pobytu v České republice. Žalobci byla ve všech třech případech zanechána výzva k vyzvednutí zásilky a poučení. Zásilky byly poté vždy uloženy u poskytovatele poštovních služeb po dobu stanovenou v ust. § 24 odst. 1 s. ř. Posledním dnem této lhůty se písemnosti považují za doručené, když možnost doručení předvolání účastníka řízení k výsledku fikcí není zákonem vyloučena. Poskytovatel poštovních služeb neinformoval o tom, že by žalobce byl na adrese, na kterou mu byla předvolání zasílána, neznámý a rovněž žalobce neinformoval správní orgán I. stupně, jakož ani v odvolání neuváděl, že by se v době doručování předvolání na ohlášené adrese nezdržoval a nepožádal o určení neplatnosti doručení předvolání. Žalovaná považuje tvrzení o nemoci žalobce za účelové. K druhému a třetímu žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že rovněž tyto námitky považuje za nedůvodné s ohledem na odůvodnění jejího rozhodnutí. Možnost aplikovat ust. § 56 zákona o pobytu cizinců na žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, z jehož rozhodnutí lze odkázat např. na rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011 - 69. Jelikož aplikace ust. § 56 zákona o pobytu cizinců je přípustná v případě řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, měla by tak být přípustná i v případě žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, když navíc ust. § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, na který odkazuje ust. § 44a odst. 3 téhož zákona, na jeho aplikaci přímo odkazuje, a to i v řízeních, v nichž se důvody pro zamítnutí žádosti upravené v ust. § 56 zákona o pobytu cizinců nemají uplatnit v úplnosti. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že ve společnosti B. S. s.r.o. byl žalobce pouze jednatelem a sám dal v průběhu odvolacího řízení najevo, že jeho žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání má být nadále vyřizována jako pro osobu samostatně výdělečně činnou. Ve smyslu žalobcem zmíněné Dohody mezi vládou České republiky a vládou Ukrajiny o podpoře a vzájemné ochraně investic nelze považovat výkon funkce jednatele za investici, jelikož nebyla spojena s žádnou majetkovou účastí žalobce na společnosti. V případě živnostenského oprávnění žalobce pouze obecně namítal aplikovatelnost uvedené dohody, aniž by jakkoliv konkretizoval, jaký typ investice realizoval a tuto skutečnost jakkoliv doložil. Skutečnost, že na území České republiky žije otec žalobce, nebyla zřejmá ani z podané žádosti, ani z údajů Cizineckého informačního systému. Žalobce ji neuvedl ani v rámci vyjádření k podkladům či v podaném odvolání. Žalovaná tak neměla možnost bez součinnosti žalobce takovou skutečnost zjistit. Nadto pobyt otce žalobce by na rozhodnutí žalované neměl vliv, neboť otec žalobce je ekonomicky aktivní a jeho pobytové oprávnění není na oprávnění žalobce závislé. Z podání žalobce nelze dovodit, že by jeho vazby k otci byly významnější než vazby k vlastní rodině na Ukrajině, když nadto otcí žalobce v návratech na Ukrajinu nic nebrání. Případný návrat žalobce do domovského státu proto není z hlediska zásahu do rodinných vazeb nepřiměřený. Jelikož žalobce v řízení neposkytl součinnost potřebnou k prověření toho, zda svojí faktickou činností na území České republiky skutečně naplňoval účel, pro který mu bylo uděleno pobytové oprávnění, nelze shledat ani nepřiměřený ekonomický dopad rozhodnutí na rodinu žalobce.

Soud rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili, když v souladu s tímto ustanovením se má za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastníci do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, jak tomu bylo i v předmětném řízení, a o této skutečnosti byli účastníci ve výzvě poučeni.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 29. 6. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu s tím, že je ženatý, jeho státní příslušnost je Ukrajina, je zaměstnaný ve společnosti B. S. s.r.o., se sídlem . , O. a účelem pobytu je podnikání – účast v právnické osobě. Adresu místa pobytu na území České republiky a zároveň adresu pro doručování uvedl žalobce K B. , B.. U v žádosti uvedených rodinných příslušníků, tj. manželky, nezletilého dítěte, otce a matky žalobce uvedl shodné bydliště na Ukrajině. Žalobce k žádosti přiložil výpis z obchodního rejstříku společnosti B. S. s.r.o., IČ , ze kterého vyplývá, že žalobce je od 20. 4. 2010 spolu s dalšími dvaceti osobami zapsán jako jednatel uvedené společnosti. Dle přiložené smlouvy ze dne 21. 3. 2012 měl žalobce zajištěné ubytování na adrese K B. , B.. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou do 30. 7. 2014.

Dle výpisu z evidence cizinců žalobce pobýval na území České republiky od 21. 10. 2004 do 18. 7. 2006 za účelem zaměstnání a od 19. 7. 2006 do 18. 7. 2012 za účelem účasti v právnické osobě – výkonný manažer s tím, že pobytový status žalobce do 18. 7. 2012 byl dlouhodobý přechodný pobyt. Místo pobytu od 29. 3. 2012 do 30. 7. 2014 je hlášeno na adrese K B. , B..

Žalobce byl výzvou ze dne 27. 7. 2012, č. j. OAM-40160-3/DP-2012 vyzván správním orgánem I. stupně k odstranění vad žádosti, když k žádosti nebyly doloženy veškeré podstatné doklady. K odstranění vad byla žalobci poskytnuta lhůta 30 dnů a po uvedené dobu bylo řízení usnesením vydaným správním orgánem I. stupně dne 27. 7. 2012, č. j. OAM-40160-4/DP-2012, přerušeno. K žádosti žalobce byla uvedená lhůta usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 12. 9. 2012, č. j. OAM-40160-7/DP-2012, prodloužena o 20 dnů do 29. 9. 2012. S ohledem na žalobcem doložené doklady pokračoval správní orgán I. stupně dle vyrozumění ze dne 3. 12. 2012, č. j. OAM-40160-9/DP-2012, v řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, když žalobce doložil mj. smlouvu o výkonu funkce ze dne 3. 1. 2012 a potvrzení o průměrném čistém měsíčním příjmu ve výši 7.120,- Kč v měsících červen až srpen roku 2012 ve společnosti B. S. s.r.o.

Ve Sbírce listin obchodního rejstříku společnosti B. S. s.r.o. vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. C 35245 je založena účetní závěrka za rok 2010 včetně příloh, dle které neměla společnost v roce 2010 žádnou aktivitu, hospodářský výsledek je 0 Kč a společnost nemá žádného zaměstnance.

Žalobci bylo správním orgánem I. stupně zasláno předvolání k výsledku ze dne 3. 12. 2012, č. j. OAM-40160-10/DP-2012, na den 19. 12. 2012 s odkazem na ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a poučením mj. o zamítnutí žádosti v případě, že se žalobce bez vážného důvodu na předvolání nedostaví, dále o možnosti uložit pořádkovou pokutu dle ust. § 62 odst. 1 písm. a) s. ř. či předvedení dle ust. § 60 s. ř. Zásilka byla odeslána na adresu K B. , B.. Žalobce byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 5. 12. 2012 a následně vrácena správnímu orgánu I. stupně dne 18. 12. 2012. Vyrozumění o předvolání k výsledku včetně předvolání k výsledku bylo zasláno

i O. B., která žalobce ve správním řízení na základě plné moci ze dne 28. 6. 2012 zastupovala a která zásilku převzala dne 7. 12. 2012. Žalobce prostřednictvím své zástupkyně požádal podáním ze dne 20. 12. 2012 z důvodu nemoci zplnomocněné zástupkyně o změnu termínu.

Opětovně byl žalobce se shodným poučením předvolán k výsledku na den 20. 2. 2013 předvoláním ze dne 25. 1. 2013, č. j. OAM-40160-13/DP-2012, s tím, že zásilka byla shodně doručována na adresu K B., B.. Žalobce však nebyl zastížen, a proto mu byla zanechána výzva k vyzvednutí. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 30. 1. 2013 a dne 12. 2. 2013 byla odeslána zpět správnímu orgánu I. stupně. Vyrozumění o předvolání k výsledku konajícího se dne 20. 2. 2013 bylo dne 29. 1. 2013 doručeno zástupkyni žalobce O. B.. Podáním ze dne 19. 2. 2013 žalobce prostřednictvím své zástupkyně požádal o změnu termínu s odůvodněním, že žalobce je v současné době na Ukrajině.

Žalobce byl předvolán k výsledku na den 18. 3. 2013 předvoláním ze dne 22. 2. 2013, č. j. OAM-40160-19/DP-2012, zaslaným na adresu K B., B., zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 26. 2. 2013 a dne 11. 3. 2013 odeslána zpět správnímu orgánu I. stupně. Zásilka byla rovněž odeslána na adresu R., V. K., Ukrajina, kde byla dne 2. 3. 2013 doručena. Žalobce byl v předvolání s ohledem na opakované a řádně nedoložené omluvy z výsledku poučen, že případná další omluva z výsledku bez řádně doloženého důvodu nebude správním orgánem akceptována a žádost bude zamítnuta a akceptována nebude ani omluva z důvodu spočívajících na straně zmocněné zástupkyně, případně tlumočníka a rovněž nebude akceptován jako řádný důvod pobyt žalobce v zahraničí. Vyrozumění o předvolání k výsledku konajícího se dne 18. 3. 2013 bylo doručeno zástupkyni žalobce O. B. dne 1. 3. 2013, a to včetně poučení shodujícího se s poučením obsaženým v předvolání žalobce týkajícího se opakovaných a řádně nedoložených omluv z výsledku. Podáním ze dne 18. 3. 2013 požádal žalobce prostřednictvím své zástupkyně o změnu termínu výsledku z důvodu, že žalobce se v současné době nachází na Ukrajině a je nemocný. Svou omluvu ničím nedoložil.

Správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim do 4. 4. 2013. Žalobce ve svém podání ze dne 3. 4. 2013 uvedl, že předložil veškeré zákonem vyžadované listiny, aby mohlo být jeho žádosti vyhověno.

Správní orgán I. stupně vydal ve věci dne 24. 4. 2013 rozhodnutí č. j. OAM-40160-26/DP-2012, kterým žádost žalobce zamítl a platnost povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neprodloužil z důvodu, že se žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně nedostavil k pohovoru. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce přestal splňovat podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, když se na předvolání správního orgánu nedostavil k výsledku, ačkoli mu předvolání k výsledku bylo řádně doručeno a svou nepřítomnost i přes upozornění správního orgánu řádně neomluvil. Opakované omluvy žalobce z nařízeného výsledku mají obstrukční charakter, neboť žalobce neposkytnutím součinnosti brání ve zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců negativně vymezuje podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Ačkoli správní orgán I. stupně prováděl ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců výsledek, je třeba pojem pohovor uvedený v § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a výsledek považovat za synonyma, a proto § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je třeba aplikovat i na případ, kdy se žalobce nedostavil k výsledku. Správní orgán I. stupně nadto dospěl k závěru, že takové rozhodnutí není nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce ve

smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť dle cizineckého informačního systému nepobývá v České republice žádný rodinný příslušník žalobce, manželka a nezletilá dcera jsou na Ukrajině. Ačkoli žalobce na území České republiky pobývá od roku 2004, Ukrajinu navštěvuje, a proto nemohlo dojít ke zpretrhání vazeb žalobce k zemi původu. Žalobce rovněž v České republice nebydlí ve své nemovitosti a opakované nedostavování se k výsledku nasvědčuje spíše tomu, že na výsledku řízení nemá takový zájem, jaký by bylo třeba očekávat u cizince, který na území České republiky skutečně za obchodní společnost jedná. Případný dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce spočívající v nutnosti vycestovat z území České republiky, je proto třeba považovat za přiměřený důvodům, které vedly k vydání tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 3. 5. 2013.

Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 20. 5. 2013 blanketní odvolání, které v souladu s výzvou k odstranění vad doplnil podáním ze dne 5. 6. 2013. Svě odvolání žalobce odůvodnil tím, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, ze kterého pak dospěl ke zcela nesprávným právním závěrům. Správní orgán I. stupně neshromáždil prakticky žádné podklady, z nichž by bylo možné dovodit, že by neplnil účel povoleného pobytu, taková situace není pravdivá. Správní orgán I. stupně tak dovodil závěry, které zjevně nemají oporu ve shromážděných podkladech. Činnost žalobce ve společnosti B. S. s.r.o. je standardní činností jednatele, s ohledem na větší počet jednatelů je ve společnosti dáno jejich vnitřní uspořádání včetně rozdělení konkrétních činností a odpovědnosti jednatelů, avšak správní orgán I. stupně konkrétní podrobnosti v tomto směru vůbec nezjišťoval. Správnímu orgánu I. stupně nepřísluší činit závěry, zda činnost konkrétní osoby v rámci obchodní společnosti je či není v souladu s příslušnými právními předpisy. Měl se proto obrátit na orgán, který je k posuzování takové problematiky příslušný. Žalobce nadto nikdy nebyl požádán, aby se dostavil k pohovoru, pouze byl předvolán k výsledku, když pohovor a výslech nelze považovat za synonyma, neboť se jedná o odlišné procesní úkony. Odlišnosti jsou patrné zejména z ust. § 55 odst. 5 a ust. § 18 s. ř. Rozhodnutí je rovněž zmatečné co do zákonných důvodů, neboť ust. § 56 odst. 1 písm. a) v žádném případě nenavazuje na ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Konečně se správní orgán I. stupně dle žalobce dopustil procesního pochybení, když vydal rozhodnutí, ačkoli je řízení v projednávané věci přerušeno. Žádostí ze dne 25. 6. 2014 požádal žalobce o překvalifikování podané žádosti, přičemž účelem dlouhodobého pobytu je podnikání OSVČ.

O odvolání žalobce rozhodla žalovaná svým rozhodnutím ze dne 22. 7. 2015, č. j. MV-75938-3/SO-2013, kterým odvolání zamítla a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Svě rozhodnutí předně odůvodnila tím, že § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců lze aplikovat ve spojitosti s § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, a v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu nelze prodloužit, pokud je shledán důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti víza, resp. povolení k dlouhodobému pobytu. Takovým důvodem může být v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců např. zjištění skutečností nasvědčujících tomu, že cizinec hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti. Správní orgán I. stupně tak byl oprávněn přezkoumávat, zda je dán reálný předpoklad, že účastník řízení skutečně využije žádané pobytové oprávnění k činnosti, kterou deklaroval. Počet jednatelů uvedených v téže společnosti jako žalobce zcela pochopitelně vyvolal u správního orgánu I. stupně otázky týkající se faktického fungování společnosti a faktické činnosti žalobce pro tuto společnost. Podmínky pro výslech účastníka podle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců tak byly splněny, když pohovor v rámci řízení o žádostech o dlouhodobá víza, tak výslech v rámci řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu mají též cíl, totiž zjistit či

ověřit informace potřebné pro posouzení žádosti. Jelikož uvedené není založeno na nepřipustném extenzivním výkladu zákona, správní orgán I. stupně nepřekročil meze dané ust. § 2 odst. 1 s. ř. Dle správního spisu byl žalobce vyrozuměn o tom, že správní orgán I. stupně pokračuje v řízení, a proto řízení ani nebylo v době vydání rozhodnutí přerušeno. Jelikož pro vydání napadeného rozhodnutí nebylo podstatné zjištění, zda žalobce plnil či plní účel pobytu, je zcela nepřipadná námitka žalobce o tom, že pro takový závěr není opora ve shromážděných podkladech. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 31. 7. 2015.

Ze smlouvy o nájmu bytu ze dne 2. 3. 2015 obsažené ve správním spise soud zjistil, že žalobce má uzavřenou nájemní smlouvu na dobu určitou od 15. 3. 2015 do 31. 5. 2016 s pronájmem bytu na adrese S., S..

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, neboť byla dle ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podána ve lhůtě 30 dnů od doručení rozhodnutí žalované žalobci, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

Soud vycházel v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.

Prvním žalobním bodem žalobce namítl, že mu žádné předvolání k výsledku nikdy nebylo doručeno fyzicky do vlastních rukou. K uvedenému soud konstatuje, že dle zásilek obsažených ve správním spise byla všechna tři předvolání k výsledku žalobci zaslána na adresu K B., B., tj. na adresu uvedenou ve výpisu z evidence cizinců, jakož i v žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Poštovní doručovatel zanechal vždy výzvu k vyzvednutí zásilky. Jelikož si ji však žalobce ve stanovené lhůtě ani v jednom případě nevyzvedl, byla zásilka vrácena zpět správnímu orgánu I. stupně. Třetí předvolání bylo žalobci současně zasláno i na adresu na Ukrajině. Žalobce ve správním řízení ani v řízení

před soudem nespороval, že zásilky měly být zasílány na jinou adresu, popř. prostřednictvím veřejné datové sítě, když pouze v žalobě namítl, že mu předvolání nebyla fyzicky doručena do vlastních rukou, a proto měla být doručována veřejnou vyhláškou. Doručování ve správním řízení je upraveno v § 19 a násl. s. ř. Žalobce správně uvádí, že předmětná předvolání mají být v souladu s § 19 odst. 4, ve spojení s § 59 s. ř. doručena žalobci do vlastních rukou. Nelze se však již ztotožnit s jeho názorem, že písemnosti do vlastních rukou žalobce doručeny nebyly, když byly doručeny fikcí a nikoli veřejnou vyhláškou. Fikce doručení písemností doručovaných do vlastních rukou vyplývá z ust. § 20 odst. 1 a 2 ve spojení s § 23 a 24 s. ř. Naopak veřejnou vyhláškou se dle § 25 odst. 1 s. ř. doručuje pouze v případě osob neznámého pobytu nebo sídla, dále osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy a v dalších případech, které stanoví zákon. Jelikož se v daném případě jedná o doručování žalobci, tj. fyzické osobě, doručují se písemnosti v souladu s ust. § 20 odst. 1 s. ř. na adresu jeho trvalého pobytu, neboť žalobce neoznačil ve správním řízení žádnou jinou adresu pro doručování, jakož žádná taková adresa není ani evidována ve smyslu ust. § 158 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v informačním systému cizinců. V této souvislosti Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č.j. 9 Azs 41/2016 – 48 uvedl, že *pojem trvalý pobyt je nutno vykládat s ohledem na legální definici místa trvalého pobytu zavedenou v § 11 odst. 1 písm. d) správního řádu, kam spadá rovněž „místo pobytu na území České republiky podle druhu pobytu cizince“*. *Regulace místa pobytu cizince se dotýká § 93 a násl. zákona o pobytu cizinců. Místo pobytu cizince je údaj evidovaný v informačním systému cizinců [viz § 158 odst. 1 písm. a) bod 1. ve spojení s § 42 odst. 5 a § 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců]*. V daném případě tak lze ze zásolek založených ve správním spise uzavřít, že písemnosti byly zasílány na adresu uvedenou v informačním systému cizinců, tj. ve smyslu ust. § 20 odst. 1 s. ř. ve spojení s § 11 odst. 1 písm. d) s. ř. na adresu jeho trvalého pobytu a byly i splněny podmínky pro řádné uložení těchto písemností ve smyslu § 23 s. ř. Jelikož si žalobce zásilky v úložní 10 denní lhůtě nevyzvedl, byly písemnosti 10. dnem považovány za doručené zákonnou fikcí dle § 24 odst. 1 s. ř.

K doručování veřejnou vyhláškou se již vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 130/2012 – 29, kde uvedl, že *musí být postaveno na jisto, že se účastníkovi prokazatelně nedaří doručovat, respektive že je pobyt účastníka neznámý. Za tím účelem se musí vždy správní orgán či soud pokusit zjistit místo pobytu účastníka a doručit mu na adresu jeho možného pobytu, která vyplývá z provedených šetření či obsahu spisu (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 5. 2011, sp.zn. II.ÚS 817/11, a ze dne 7. 8. 2007, sp.zn. II.ÚS 1090/2007, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2008, č. j. 5 Azs 41/2008 87, a ze dne 21. 4. 2009, č. j. 8 Azs 14/2009 - 74). Na uvedeném je nutno trvat i v případě, kdy je účastníkem řízení cizinec, jenž má zákonem (ust. § 98 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů) uloženou povinnost hlásit změny místa svého pobytu Ministerstvu vnitra či Policii České republiky.* Jelikož ze správního spisu nevyplývalo, že by byl žalobce neznámého pobytu, popř. že by se mu prokazatelně nedařilo doručovat, když žalobci bylo možné úspěšně doručovat fikcí, jak bylo dovozeno výše, nebyly dány předpoklady pro to, aby správní orgán I. stupně přistoupil k doručování veřejnou vyhláškou, tj. způsobem, kde jsou práva žalobce výrazně méně chráněna. Je proto třeba uzavřít, že správní orgán I. stupně postupoval správně, doručoval-li písemnosti do vlastních rukou žalobci fikcí. Na skutečnosti, že předmětná předvolání byla doručena fikcí, nemůže ničeho změnit, že třetí předvolání bylo žalobci z opatrnosti zasláno i na adresu, na které se zdržuje jeho rodina na Ukrajině.

S ohledem na výše uvedené tak dospěl soud k závěru, že správní orgán I. stupně v souvislosti s doručováním předvolání nepostupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 3, § 4 odst. 3 a § 59 s. ř., když předvolání byla žalobci fikcí doručena do vlastních rukou, jak předpokládá správní řád, a to v případě druhého a třetího předvolání i dle ust. § 59 s. ř. s dostatečným předstihem nejméně 5 dnů, když první předvolání na den 19. 12. 2012 bylo v souladu s ust. § 40 s. ř. žalobci fikcí doručeno dne 17. 12. 2012, druhé předvolání na den 20. 2. 2013 dne 11. 2. 2013 a třetí předvolání na den 18. 3. 2013 dne 8. 3. 2013. Žalobce byl zároveň vždy poučen o negativních důsledcích spojených s nedostavením se k výsledku. Nelze rovněž přisvědčit žalobci, že by bylo možné spatřovat procesní pochybení ve skutečnosti, že správní orgán I. stupně žalobce s ohledem na jím zaslanou omluvu opakovaně k výsledku nepředvolal. Ze správního spisu je naopak zřejmé, že správní orgán I. stupně poskytl žalobci dostatečnou možnost se k výsledku dostavit, když termín výsledku dvakrát změnil, a to ačkoli žalobce omluvu z výsledku doručil orgánu I. stupně vždy až těsně před plánovaným termínem (v případě prvního termínu dokonce až den po plánovaném datu konání výsledku) a důvody nedostavení se žalobce ani v jednom případě řádně nedoložil. I přes poučení poskytnuté žalobci správním orgánem I. stupně o negativních důsledcích spojených s další řádně nedoloženou omluvou požádal žalobce znovu o změnu termínu výsledku, a to opět bez doložení důvodů, které mu v dostavení se k výsledku brání. Nelze tak považovat za pochybení správního orgánu I. stupně, neposkytl-li žalobci další v pořadí již třetí náhradní termín. Prvý žalobní bod je proto nedůvodný.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl, že nikdy nebyl požádán, aby se dostavil k pohovoru, ale naopak byl vždy předvolán k výsledku, v důsledku čehož byla zcela vyloučena aplikace § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. K uvedenému soud konstatuje, že možnost aplikace § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců předpokládá, že se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostavil k pohovoru. Dle § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců provede zastupitelský úřad pohovor zejména s cílem zjistit bližší skutečnosti týkající se uváděného účelu pobytu na území. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně třikrát předvolal žalobce k výsledku vždy s odkazem na § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, když účastník řízení je dle tohoto ustanovení povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. V předvolání byl žalobce zároveň mj. vždy poučen o možnosti zamítnout jeho žádost, nedostaví-li se bez vážného důvodu na toto předvolání. Z uvedeného je nepochybné, že ačkoli nebyly v předvolání použity tytéž pojmy, které jsou uvedeny v § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, byl zachován smysl tohoto ustanovení. Nelze přehlédnout, že předmětné ustanovení se primárně dotýká úpravy institutu dlouhodobého víza s tím, že jeho aplikace i v případě žádostí o dlouhodobý pobyt, resp. žádostí o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu, se dovozuje prostřednictvím jednotlivých odkazů v zákoně o pobytu cizinců. Je proto zřejmé, že nelze lpět na použití shodných slov, které používá toto ustanovení, a to zvláště za situace jsou-li pojmy pohovor a výslech na jednotlivých místech zákona o pobytu cizinců používány různě, aniž by zákon specifikoval, jaký je mezi nimi rozdíl. Pro aplikaci tohoto ustanovení i v dalších žádostech (vedle těch směřujících k získání dlouhodobého víza) je tak třeba především dodržet smysl tohoto ustanovení. Správní orgán I. stupně vhodným způsobem vyrozuměl žalobce o termínu, na který se má v případě, že se chce vyhnout zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, dostavit s tím, že je třeba s ohledem na dokladovaný účel pobytu získat od žalobce více informací, aby bylo možné žádosti vyhovět. Na uvedeném tak nemůže mít vliv, zda správní orgán I. stupně žalobce požádal či předvolal k pohovoru, popř. k výsledku a zda poučil o možné sankci

v podobě pokuty, zvláště nebyla-li taková pokuta ani ze strany správního orgánu I. stupně žalobci uložena. Druhý žalobní bod je tak nedůvodný.

Ve třetím žalobním bodu žalobce namítl, že pohovor nelze provést v řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť ust. § 44a zákona o pobytu cizinců takovou možnost nepředpokládá. Správní orgán I. stupně, jakož i žalovaná dovodily aplikaci ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců přes ust. § 44a odst. 3 spolu s ust. § 35 odst. 3 a ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z odkazů uvedených v ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců tak vyplývá, že na řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se obdobně vztahují ustanovení týkající se prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů. Postupnými odkazy v uvedených ustanoveních zákona o pobytu cizinců tak lze dojít k ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle kterého ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Žalobce nicméně rozporoval vztah ust. § 37 odst. 2 písm. b) a ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť jej nelze z ust. § 37 odst. 2 písm. b) uvedeného zákona dovodit. Vztah těchto dvou ustanovení však shledal Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 – 35, v němž se účastník řízení rovněž bránil proti neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na ust. § 35 odst. 3, s odkazem na ust. § 37 odst. 2 písm. b), s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. i) a na ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku konstatoval, že *zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza v § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců též vymezení negativní, které pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení; toto ustanovení tedy podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Krajský soud proto správně dovodil, že důvody pro neudělení víza podle § 56 zákona o pobytu cizinců představují v negativním smyslu podmínky pro udělení víza ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona.* Z uvedeného tak jednoznačně vyplývá, že správní orgán I. stupně byl oprávněn zamítnout žádost žalobce podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že se žalobce na požádání ministerstva nedostavil k pohovoru. K tomuto soud dodává, že zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem. V případě povolení k pobytu za účelem podnikání tak nestačí, aby byl cizinec pouze formálně zapsán do příslušných rejstříků, ale je třeba trvat na faktickém vykonávání podnikatelské činnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015 – 35). Dovozuje-li žalobce, že nelze v případě jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání aplikovat ust. § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení dopadá pouze na žádosti, u nichž účelem dlouhodobého pobytu je společné soužití rodiny nebo vědecký výzkum, není takový argument přiléhavý, neboť zamítnutí žádosti nebylo odůvodněno aplikací tohoto ustanovení. Třetí žalobní bod je proto nedůvodný.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítl, že neprodloužení platnosti dlouhodobého pobytu znamená pro žalobce nepřiměřený zásah do jeho osobního a rodinného života. K uvedenému soud zdůrazňuje, že správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí s ohledem na jemu dostupné skutečnosti případným nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce podrobně zabýval, když své závěry dostatečně a přiléhavě odůvodnil. V této

souvislosti správní orgán I. stupně předně shledal, že v České republice nepobývá žádný rodinný příslušník žalobce, což však následně žalobce v žalobě rozporoval s tím, že se správní orgán I. stupně nezabýval pevností rodinných vazeb k jeho otci, který v České republice legálně pobývá. Soud však konstatuje, že nebylo v možnostech správního orgánu I. stupně se k tomuto vyjádřit, neboť ze správního spisu taková skutečnost nevyplývá, když pobyt otce žalobce v České republice není uveden ani v cizineckém informačním systému žalobce, ani v jeho žádosti. Pevnost těchto rodinných vazeb nicméně nelze posoudit ani v řízení před soudem, neboť žalobce o svém vztahu k otci v žalobě nic konkrétního neuvádí. Žalobce ve své žádosti naopak uvedl, že celá jeho rodina pobývá na Ukrajině. Jelikož nebylo zjištěno, že by neprodloužením platnosti povolení k dlouhodobému pobytu došlo ke znemožnění kontaktu jednotlivých členů rodiny žalobce, nelze takové rozhodnutí považovat za nepřiměřený zásah do jeho rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 Azs 106/2015 – 48 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4 Azs 222/2015 – 42). Žalobce dále namítl, že Česká republika je těžištěm jeho ekonomických zájmů, že na příjmech z podnikání z České republiky je závislá jeho manželka a nezletilé dítě a rovněž, že správní orgán I. stupně a žalovaná nevzaly v úvahu Dohodu mezi vládou České republiky a vládou Ukrajiny o podpoře a vzájemné ochraně investic ze dne 17. 3. 1994 publikovanou pod č. 23/1996 Sb. Ačkoli žalobce v žalobě klade velký důraz na své ekonomické zájmy v České republice, nelze přehlédnout, že je však nijak nespecifikuje. Ze správního spisu nevyplývá, jaká je jeho podnikatelská činnost v České republice, natož aby bylo možné dovodit jeho případné investice na území České republiky. Pojem investice je definován v čl. 1 odst. 1 jmenované dohody a označuje každou majetkovou hodnotu investovanou v souladu s hospodářskými aktivitami investorem jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany v souladu s právním řádem druhé smluvní strany. Uvedené ustanovení následně obsahuje demonstrativní výčet investic. Ze správního spisu pouze vyplývá, že žalobce byl ke dni podání žádosti spolu s dalšími dvaceti osobami jednatelem ve společnosti B. S. s.r.o., u které lze s ohledem na dokumenty založené ve Sbírce listin v obchodním rejstříku mít důvodné pochybnosti o její aktivitě. Za rok 2010, tj. v době, kdy již byl žalobce jednatelem společnosti, byl její hospodářský výsledek nulový a společnost neměla žádné zaměstnance. Průměrné čisté měsíční příjmy žalobce v této společnosti měly v měsících červen až srpen 2012 dosahovat částky 7.120,- Kč. S ohledem na běžné výdaje, které musí žalobce v České republice mít přinejmenším s ubytováním a stravou, lze pochybovat, že by takových příjmů nebyl schopen dosáhnout i ve své rodné zemi. Po podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve správním řízení žalobce požádal o překvalifikování jeho žádosti s tím, že podniká jako osoba OSVČ. Jelikož žalobce netvrdí a nedokládá své podnikatelské aktivity v České republice, popř. investice ve smyslu zmíněné dohody, nelze zpřetrhání jeho ekonomických zájmů v České republice shledat, jakož se ani nelze zabývat otázkou ochrany jeho investic. Žalobci lze pouze přisvědčit, že je oprávněn na území České republiky legálně pobývat od roku 2004, což je nutno považovat za poměrně významnou dobu. Samotná délka pobytu na území České republiky však v žádném případě nemůže bez dalšího předurčovat vyhovění žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, neboť je vždy třeba ji objektivně vyhodnotit v souvislosti s rodinnými a dalšími osobními vazbami stěžovatele na území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 10 Azs 237/2014 – 48). Jelikož v řízení nebylo zjištěno, že by napadenými rozhodnutími mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do žalobcova osobního a rodinného života, je třeba shledat i čtvrtý žalobní bod nedůvodným.

S ohledem na vše výše uvedené tak nelze přisvědčit žalobci, že by se správní orgán I. stupně a žalovaná dopustily podstatných porušení zákona o pobytu cizinců či správního řádu a že tato porušení by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Správní orgán I. stupně, jakož i

žalovaná, naopak, jak již bylo vyloženo výše, postupovaly v souladu s těmito zákony. Vzhledem k tomu, že žalobní body byly shledány nedůvodnými, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba výrokem I. tohoto rozsudku zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. září 2016

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová